

Hồi 42 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Đại Thánh ân cần cầu Phật mẫu Quan Âm nhơn đức trối Hồng Hải

Nói về Lục kiện tướng đi qua hướng Tây Nam, Tôn Hành Giả nghĩ rằng:

- Nó sai thỉnh Lão đại vương ăn thịt thầy ta, chắc Lão đại vương là cha nó, cha nó là Ngưu Ma Vương. Khi trước ta với Ngưu Ma Vương hãy còn làm yêu tinh. Tuy cách xa đã lâu năm, song chẳng quên diện mạo Ngưu Ma Vương, vì đầu trâu nên dễ nhớ. Vậy thì ta giả hình cha nó, coi nó biết hay chẳng?

Nghĩ rồi bay tới trước xa biến hình Ngưu Ma Vương lại nhỏ ít cái lông, làm lũ tiểu yêu săn bắn đằng trước.

Khi ấy Lục kiện tướng đi trờ tới, thấy Ngưu Ma Vương giả mà thưa rằng:

- Chúng tôi vưng lịnh Thánh Anh đại vương, mời Lão đại vương gia gia qua ăn thịt Đường Tăng cho trường thọ .

Ngưu Ma Vương giả nói:

- Thôi, các người chờ dậy theo ta về nhà, đừng ta thay đổi áo xiêm sẽ qua phó yến .

Lục kiện tướng thưa rằng:

- Xin Lão đại vương gia gia đừng trở về làm chi, e khư hồi trễ nải. Bên chúa tôi thiếu chi y mao, xin đi luôn qua động sẽ đổi thay .

Ngưu Ma Vương giả cười rằng:

- Thiệt chúng bây tánh sốt sắng lắm. Thôi ta cũng y lời .

Nói rồi đồng đi theo Lục kiện tướng.

Khi về tới Hỏa Vân động, Cấp như Hỏa, Khoái như Phong chạy vào trước báo rằng:

- Lão đại vương gia gia đã đến .

Hồng Hải mừng rỡ khen rằng:

- Chúng bây giỏi lắm, đi lẹ như tên bay .

Nói rồi truyền nội động kéo cờ gióng trống, đồng nghinh tiếp Ngưu Ma Vương giả đi chậm hăm vào động ngồi trên.

Hồng Hải quỳ lạy ra mắt.

Ngưu Ma Vương giả cho ngồi hỏi rằng:

- Hôm trước con bắt Đường Tăng, người ấy tu hành đã mười đời, không vợ con chi hết. Nếu ăn một miếng thịt nó, thì sống đặng ngàn năm. Bởi có ấy nên con chẳng dám dùng riêng, mời phụ vương đồng hưởng .

Ngưu Ma Vương giả làm bộ hồ hải hỏi rằng:

- Đường Tăng nào đó con?

Hồng Hải thưa rằng:

- Đường Tăng đi thỉnh kinh đó .

Ngưu Ma Vương giả hỏi rằng:

- Phải thầy Tôn Hành Giả hay chăng?

Hồng Hải thưa:

- Phải .

Ngưu Ma Vương giả lắc đầu và khoát tay và nói rằng:

- Đừng có chọc nó, đừng có chọc nó! Bởi con chưa biết lực Tôn Hành Giả, để cha nói cho mà nghe: Cách 500 năm trước, Tôn Hành Giả làm phản Thiên đình, Thượng Đế sai mười vạn thần binh đánh còn không lại, con dám ăn thịt thầy nó hay sao? Mau thả ra cho rảnh nếu con khi ấy nó hay tin ăn thịt thầy nó, nó không thèm đánh con làm chi. Nó lấy thiết băng đập một cái cũng nát núi này, thì con đã nhệch xương và chết hết cả động, cha già cả rồi lấy ai mà trông cậy a con .

Hồng Hải thưa rằng:

- Sao cha lại sợ chí khí của chúng, mà quên oai phong của mình! Con đánh với Tôn Hành Giả hai trận rồi coi cũng tầm thường lắm. Trận thứ nhứt con đốt nó bại tẩu. Trận thứ nhì nó viện Long Vương trợ thủy mà tưới không tắt lửa tam mục của con, nó bị thiêu gần chết. Nó sai Bát Giới đi thỉnh Quan Âm. Con giả hình Quan Âm, dắt nó về động, bắt nhốt vào túi treo lên đó. Sớm mai này Tôn Hành Giả đến cửa động, con sai tiểu yêu bắt nó, nó thất kinh chạy bỏ gói đồ. Nên con mời phụ vương đến coi cho biết Đường Tăng, rồi sẽ làm thịt mà uống rượu .

Ngưu Ma Vương giả cười rằng:

- Con ôi! Con nhờ có tam mục hỏa mà thắng Tôn Hành Giả, song nó có thất nhập nhị huyền công, biến hóa vô cùng!

Hồng Hải thưa rằng:

- Dầu nó biến hóa vật chi, con cũng nhìn ra hết thầy. Chắc là nó chẳng dám gói gần động Hỏa Vân đầu .

Ngưu Ma Vương giả nói:

- Con ôi! Nhìn làm sao mà biết cho đặng! Nó có biến ra vật lớn như tây tượng hùm beo làm chi mà biết. Nó biến ra muỗi mòng ong bướm thì con ra sao? Có khi nó hóa ra hình cha, con cũng lầm nữa chớ phải chơi?

Hồng Hải thưa rằng:

- Xin phụ vương đừng lo thái quá! Dầu nó da đồng xương sắt đi nữa, cũng không dám đến gần con .

Ngưu Ma Vương giả nói:

- Như vậy thì con thiết giới trên đời, cự mới lại nó, nên rước cha ăn thịt Đường Tăng. Ngặt vì bữa nay cha ăn không đặng?

Hồng Hải thưa rằng:

- Sao bữa nay cha ăn không đặng?

Ngưu Ma Vương giả nói:

- Bởi năm nay tuổi cao tác lớn. Nên mẹ con ở nhà khuyên cha cải ác tùng thiện. Nên cha đã ăn chay .

Hồng Hải thưa rằng:

- Chẳng hay Phụ vương ăn chay trường hay ăn chay thập?

Ngưu Ma Vương giả nói:

- Cha không phải trường chay, cũng không phải thập trai. Ấy là lôi trai mỗi tháng kiên bốn bữa .

Hồng Hải thưa rằng:

- Chẳng hay cha cử bốn ngày chi?

Ngưu Ma Vương giả nói:

- Tam tân phùng sơ lục. Nghĩa là mỗi tháng cứ ba ngày canh tân, và bữa mùng sáu. Nay nhằm ngày Tân dậu nên ăn chay. Để ngày mai cha tắm rửa Đường Tăng, sẽ nấu mà ăn chung một bữa .

Hồng Hải nghĩ thầm rằng:

- Cha mình ăn thịt người từ xưa đến nay, tính đã một ngàn tuổi, lẽ nào bây giờ lại ăn chay. Dầu trì trai một tháng bốn ngày, giải sao hết oan nghiệp!

Nghĩ rồi bước xuống hậu đường, kêu Lục kiện tướng hỏi rằng:

- Chúng bay thỉnh Lão đại vương tại đâu?

Lục kiện tướng thưa rằng:

- Chúng tôi gặp giữa đường năn nỉ thỉnh về lập tức .

Hồng Hải nói:

- Ta thấy chúng bay về mau lắm, nên nghi đi chẳng đến nhà .

Lục kiện tướng thưa rằng:

- Thiệt quả như vậy .

Hồng Hải nói:

- Không xong, không xong, ấy là Lão đại vương giả!

Lục kiện tướng thuật chuyện gặp đi sẵn vân vân.

Rồi nói rằng:

- Lẽ nào cha con mà không biết thiệt giả?

Hồng Hải nói:

- Ta coi hình dung cốt cách một mảy chẳng sai, ngặt không giống tiếng nói, nên ta nghi Hành Giả biến hóa. Vậy chúng bay hãy dàn khí giới cho sẵn đợi ta ra hỏi thử vài lời, như nói đợi thì thiệt cha ta, bằng trả lời không xuôi, thì nghe ta hự một tiếng, phải lập tức phủ vây mà bắt .

Các yêu tinh đồng vùng lịnh.

Khi ấy Hồng Hải trở ra quì lạy.

Ngưu Ma Vương nói:

- Sách có chữ: Gia vô thường lễ, ở nhà cứ việc thiệt tình thường sự, chẳng nên thủ lễ làm chi. Muốn nói chuyện gì thì nói .

Hồng Hải quỳ thưa rằng:

- Con thỉnh phụ vương đến đây, một là ăn thịt Đường Tăng, hai nữa hỏi một điều sở bức: Nguyên hôm trước con gặp thiền sư Trương Đạo Lăng, người thấy con tướng mạo thanh tân, nên hỏi ngày sanh mà coi giùm số. Bởi con quên lừng, xin cha dạy cho rành, đợi ngày sau tới Trương thiền sư để cậy người coi số .

Ngưu Ma Vương giả nghe hỏi cười thầm rằng:

- Con quý khôn quá! Phải chi nó hỏi chuyện nhà chuyện cửa, thì ta kiếm thể nói bừa, nay hỏi ngày sanh của nó, mình biết đâu mà nói!

Nghĩ rồi cười chuôm chiêm nói rằng:

- Thôi con chờ dậy, bởi cha tuổi già nên lẫn, quên phúc ngày sanh tháng đẻ của con. Để mai cha về hỏi mẹ con, sẽ trả lời cho mà biết .

Hồng Hải nói:

- Phụ vương thường nhắc bát tự của con đã liên miện, khen rằng sống lâu sánh với đất trời. Lẽ nào nay lại quên biệt! Chắc là giả mạo rõ ràng!

Nói rồi gầm một tiếng.

Khi ấy các yêu tinh nghe Hồng Hải hú lớn, chúng nó đồng áp lại phủ vây, Ngưu Ma Vương giả hiện hình thiết . Cầm thiết băng đỡ và nói rằng:

- Con ôi! Chẳng nên bất hiếu như vậy. Lẽ nào con lại đánh cha, sao không sợ Thiên Lô đã tử?

Hồng Hải hổ ngươi nổi giận, giựt giáo đâm liên, Tôn Hành Giả hóa hào quang bay ra khỏi động, nhảy ngang qua suối về rừng, đứng cười ngất nghẹo.

Sa Tăng mừng rỡ hỏi rằng:

- Anh ôi! Giông một buổi về cười ngất một hồi chắc là cứu thầy đặng?

Tôn Hành Giả nói:

- Tuy cứu thầy chưa được, song ta đặng cửa trên .

Sa Tăng hỏi:

- Cửa trên làm sao?

Tôn Hành Giả thuật chuyện lại.

Sa Tăng thưa rằng:

- Anh tuy đặng cửa trên, song sợ sư phụ không còn tánh mạng .

Tôn Hành Giả nói:

- Sư đệ đừng lo sợ làm chi, để ta thỉnh Quan Âm xuống cứu .

Sa Tăng hỏi:

- Anh còn đau mình, đi sao đặng?

Tôn Hành Giả nói:

- Hết rồi, hết rồi .

Nói rồi cỡi đầu vân bay qua Nam Hải, đến gành Lạc đà, ra mắt Quan Âm.

Quan Âm thấy Tôn Hành Giả lạy khan, liền hỏi rằng:

- Ngộ Không, ngươi đến đây có chuyện chi?

Tôn Hành Giả bạch thưa hết các việc.

Quan Âm nói:

- Tam muội hỏa của nó không phải tầm thường. Sao ngươi chẳng thỉnh ta cho sớm?

Tôn Hành Giả bạch rằng:

- Đệ tử muốn thỉnh tức thời, ngặt bị thiêu bình đi không đặng, túng phải sai Bát Giới đi thế cho tôi .

Quan Âm nói:

- Sao ta không thấy Ngộ Năng đến đây?

Tôn Hành Giả bạch rằng:

- Phải! Bởi Hồng Hải giả hình Bồ Tát, Bát Giới ngỡ thiết mới khăn cầu, nó gạt đi theo vào động nói giùm, chẳng ngờ nó bắt Bát Giới bỏ vào túi da treo trên trính, lại hăm làm thịt .

Quan Âm nghe nói nội giận quở rằng:

- Loài yêu mị dám giả hình ta mà gạt Bát Giới!

Nói rồi lấy Tinh bình quăng xuống biển.

Tôn Hành Giả thất kinh hồn vía, đứng dậy nói thầm rằng:

- Bồ Tát còn nóng nảy quá! Chắc là giận lắm mà quăng bửu bối của mình. Uổng quá! Uổng quá! Phải chi cho mình báu ấy, còn có ơn hơn .

Nói vừa dứt lời, thấy biển nổi sóng, có một con rùa quạ, chở Tịnh bình trên lưng, lội vào bờ, lên gành gác đầu 24 cái như lạy.

Khi ấy Tôn Hành Giả xem thấy cười và nói nhỏ rằng:

- Nói vậy thì con rùa này ve ấy. Trong thể nó không ngó thấy cái tịnh bình trên lưng, nên lạy mà hỏi chi đó?

Quan Âm hỏi:

- Ngộ Không người nói nhỏ chuyện chi vậy?

Tôn Hành Giả bạch rằng:

- Tôi không nói chuyện chi hết!

Quan Âm nói:

- Người xách tịnh bình đem lên cho ta .

Tôn Hành Giả vưng lời, bước xuống rón sức xách không nổi, túng phải trở lên quỳ lạy bạch rằng:

- Đệ tử thiết tình không xách nổi!

Quan Âm nói:

- Có gì người xách không nổi cái ve nhỏ? Đề ta cắt nghĩa cho rành: Khi nầy cái bình không thì nhẹ, nay thêm một biển nước vào đó, nên nặng mười phần, người xách không nổi cũng phải .

Nói rồi bước xuống tòa sen, tay hữu xách tịnh bình để trên bàn tay tả. Con rùa quạ gác đầu rồi chúi xuống biển.

Tôn Hành Giả nói:

- Vậy thì nó là vật giữ tịnh bình cho Bồ Tát .

Quan Âm nói:

- Nước cam lộ trong tịnh bình của ta không phải như nước biển của Long Vương, vì nó trừ đăng tam muội chơn hỏa. Nay ta đưa cho người, ngặt người xách không nổi. Ta muốn cho Long Nữ cầm tịnh bình theo trợ chiến, lại e người thấy tịnh bình là vật báu, Long Nữ là gái xinh. Người đoạt luôn và của và người, ta biết người trốn đâu mà kiếm. Vì tánh người gian xảo là có tiếng, phải để vật chi làm bằng cớ, ta mới chịu cho .

Tôn Hành Giả bạch rằng:

- Tội nghiệp thì thôi, Bồ Tát đa nghi quá! Trong mình tôi có gia tài chi mà để lại làm tin. Có cái áo này, là của bà cho tôi hồi trước. Còn cây thiết băng là vật tùy thân. Còn có cái kim cô trên đầu tôi bằng vàng, xin để lại cho Bồ Tát .

Quan Âm nói:

- Người tính khôn thiệt! Ta chẳng dùng món chi hết thấy, chỉ quyết một cái lòng cứu mạng sau ót người mà thôi .

Tôn Hành Giả bạch rằng:

- Lòng cứu mạng của bà cho đệ tử giữ mình, nếu nhờ một sợi lông, e động chung nó rụng hết .

Quan âm cười rằng:

- Con khi tiếc từ sợi lông, lẽ nào ta không tiếc tịnh bình và Long Nữ?

Tôn Hành Giả lay lục và năn nỉ rằng:

- Xin Bồ Tát đừng nghi nan. Đầu không tương tăng cũng tương Phật. Xin từ bi xuống cứu thầy tôi .

Quan Âm thấy Ngô Không cầu khẩn hết lòng, liền ra khỏi động Triều Âm, đã tới mé biển, truyền Ngô Không qua biển trước, Tôn Hành Giả quỳ lạy bạch rằng:

- Tôi cân đầu vân thì lửa thề, nên không dám đi trước sợ thất lễ với bà .

Quan Âm sai Long Nữ ra hồ hái một kiến sen thả xuống biển, bảo Ngô Không lên ngồi, Tôn Hành Giả bạch rằng:

- Bèn sen nhỏ như vậy, chở tôi sao nổi?

Quan Âm nói:

- Người nhảy xuống thử coi chìm không?

Tôn Hành Giả tới nhảy xuống, coi nó lớn như chiếc xuồng, Tôn Hành Giả mừng rỡ cười rằng:

- Không dè bè sen chở tôi nổi!

Quan Âm nói:

- Đã xuống thuyền sao không qua biển?

Tôn Hành Giả bạch rằng:

- Không chèo dầm, làm sao qua đặng?

Quan Âm nói:

- Chẳng dụng chèo buồm làm chi .

Nói rồi thôi một hơi đưa Hành Giả qua đến mé bờ.

Khi ấy Tôn Hành Giả nhảy lên khen rằng:

- Thiệt Bồ Tát pháp lực cao lắm, thôi tôi qua biển cả như chơi .

Quan Âm hiện hào quang bay khỏi núi Phổ đà, Long Nữ với Huệ Ngạn theo hầu tả hữu.

Quan Âm sai Huệ Ngạn về cha là Lý Tịnh, mượn ba mươi sáu ngọn đao Thiên cang, Huệ Ngạn vưng lệnh đi giây phút mượn đao đem về.

Quan Âm cầm ba mươi sáu ngọn đao quăng lên. Niệm chú ít câu, đao ấy hóa ra cái tòa sen tươi tốt. Quan Âm ngồi trên tòa sen. Chim Anh vũ trắng bay trước, Quan Âm bay

sau với Huệ Ngạn.

Khi tới núi Hiệu Sơn, Quan Âm niệm chú ám tụng, thâu Sơn Thần Thổ Địa tới mà dạy rằng:

- Các người đừng kinh hãi, ta bắt Hồng Hải mà thôi, chớ không chuyện chi lạ. Các người chọn nội khoảng đất này rộng rãi ba trăm dặm, đừng cho cầm thú ở gần. Thổ Địa Sơn Thần vâng lời dọn dẹp xong rồi trở về thưa lại.

Khi ấy Quan Âm cầm Tịnh bình chúc xuống, nước tuôn ra tiếng như sấm nổ. Tôn Hành Giả khen thầm rằng:

- Thiệt là Quan thế Âm thần thông quảng đại.

Quan Âm truyền Ngộ Không sẽ bặt tay tả. Rồi lấy nhành dương liễu chấm nước cam lộ trong tịnh bình, để chữ mê trong bàn tay Hành Giả. Bảo nắm tay lại đi khiêu chiến, trá bại dụ Hồng Hải đến đây, sẽ làm phép bắt nó.

Tôn Hành Giả vâng lệnh làm theo như lời.

Nói về tiểu yêu thấy Tôn Hành Giả đến cửa động Hỏa Vân khiêu chiến. Liền trở vào báo lại, Hồng Hải nói:

- Chúng bây đóng cửa lại, đừng thềm tranh với nó làm chi.

Tiểu yêu y lời.

Tôn Hành Giả thấy vậy, liền kêu lớn rằng:

- Hồng Hải sao con đuổi cha đi, không mở cửa rước vào mà chịu lỗi?

Tiểu yêu vào báo rằng:

- Tôn Hành Giả nói nhục Đại Vương như vậy.

Hồng Hải nói:

- Con khi ốm hay nói cà xóc, kể tới làm chi.

Khi ấy Tôn Hành Giả mắng nhiếc nhiều điều, thấy nó nhịn thua không thềm nói lại, tức mình phá cửa âm âm.

Hồng Hải nổi giận, cầm giáo nhảy ra hỏi rằng:

- Con khi cả gan phá cửa động, người đã biết tội hay chưa?

Tôn Hành Giả nói:

- Con như đánh đuổi cha, thì tội bao lớn?

Hồng Hải nổi giận đâm nhâu.

Tôn Hành Giả đưa thiết băng ra đỡ.

Đánh năm hiệp, Tôn Hành Giả trá bại.

Hồng Hải nói:

- Ta trở vào ăn thịt Đường Tăng.

Tôn Hành Giả nói:

- Xin trời làm chứng cho con tôi, nó bắt hiều như vậy!

Hồng Hải nghe nói nổi giận đuổi theo.

Tôn Hành Giả đánh ít hiệp rồi chạy nữa.

Hồng Hải không dè là kẻ, thấy Hành Giả sè bàn tay tả đưa ngay mặt nên mê mẩn cứ việc đuổi theo.

Lần lần gần đến chỗ Quan Âm, Tôn Hành Giả nói:

- Ta sợ mi, nên chạy đã tới Nam Hải, sao ngươi chưa trở lại, hãy còn theo Hồng Hải hoài?

Hồng Hải mê rồi, cứ việc rượt mãi.

Khi ấy Tôn Hành Giả nhảy đại lên hào quang của Bồ Tát mà núp .

Hồng Hải ngó trực tiếp thấy Quan Âm ngồi trên tòa sen, liền nổi giận hỏi rằng:

- Tôn Hành Giả thỉnh ngươi đến trợ chiến phải chăng?

Quan Âm làm thinh không nói lại, Hồng Hải hỏi nữa.

Quan Âm cũng làm thinh, Hồng Hải giận liền đâm một giáo.

Quan Âm hóa ra hào quang bay lên mây, Hành Giả, Mộc Tra bay theo nữa.

Còn Hồng Hải cười ngất nói rằng:

- Tôn Hành Giả thiệt là bất tài. Khi trước rước Long Vương làm mưa không tắt lửa, nay thỉnh Bồ Tát không biết nói, bị một giáo bay mất mà bỏ tòa sen. Để ta lên ngồi thử .

Nói rồi lên xếp bằng trên tòa sen, chấp tay nhái Bồ Tát.

Khi ấy Quan Âm cầm nhánh dương chi xuống bảo lạy tức thì tòa sen hiện ra ba mươi sáu ngọn đao như cử Hồng Hải ngồi trên mũi đao, khó bề cựa quậy!

Quan Âm sai Huệ Ngạn cầm cây hàng yêu đè đầu Hồng Hải loạn đã.

Hồng Hải chảy máu bấp vế, đau đớn mười phần. Túng nghề nhỏ đao không kẻ đứt tay chảy máu.

Quan Âm thấy nó liều mạng như vậy, liền cầm nhánh dương phát và niệm chú, bắn rơi sáu ngọn đao dính cứng như hàm răng.

Hồng Hải nhỏ không nổi, hãi kinh năn nỉ rằng:

- Đệ tử có mắt không trông chẳng biết thần thông của Bồ Tát. Xin Phật từ bi quăng đại, thương xót chúng sanh, tha tôi khỏi thác. Tôi xin làm lành bỏ dữ, quy y theo phép Phật luôn luôn .

Quan Âm hiện xuống trước mặt Hồng Hải, hỏi rằng:

- Ngươi thiệt muốn tu theo phép ta chăng?

Hồng Hải gặc đầu khóc và thưa rằng:

- Nếu dung toàn tánh mạng, thì tôi chịu quy y .

Quan Âm nói:

- Như vậy ta thế phát cho ngươi .

Nói rồi lấy dao cạo đầu cho Hồng Hải, chừa ba cái vá, bới lên xong xả.

Tôn Hành Giả xem thấy cười rằng:

- Con yêu này xui quá! Bây giờ không phải là con gái, cũng không phải con trai, chẳng biết là vật chi đó!

Quan Âm nói:

- Nay người đã theo phép Phật, ta chẳng nỡ bạc đãi. Kêu người là Thiện Tài đồng tử có bằng lòng chăng?

Hồng Hải gác đầu chịu hết, xin tha khỏi chết mà thôi.

Quan Âm chỉ một cái bảo lui, ba mươi sáu ngọn đao rã hết Thiện Tài không tí tích chút nào.

Khi ấy Quan Âm sai Huệ Ngạn đem đao trả cho Lý Thiên Vương. Còn Thiện Tài tánh bạo tàn chưa định, thấy thân thể lạnh lẽ không vết tích chi, thì giận mà nói rằng: - Người có thần thông chi mà trị ta; ấy là phép thuật mà con mắt .

Nói rồi lấy giáo đâm liền.

Tôn Hành Giả sợ nhằm Quan Âm, đưa thiết băng ra đỡ.

Quan Âm nói:

- Người đừng đánh với nó làm chi, ta có phép trừng trị .

Nói rồi, lấy Kim cô trong tay áo quăng lên hô biến. Nó biến ra năm cái Kim cô. Quan Âm lấy năm cái Kim cô quăng vô mình Thiện Tài mà báo rằng:

- Đeo vào lập tức .

Nói vừa dứt tiếng, một cái Kim cô máng trên đầu Thiện Tài, còn bốn cái tròng vào hai tay hai chơn nó, rồi niệm chú Kim cô bóp riết lại, Thiện Tài đau nhức ngã lăn.

Thiệt là:

Dầu những loài yêu tài có mấy,

Không qua phép Phật diệu vô cùng

Hết Hồi 42 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

Xem Hồi 43